

Jugoslov. novinarsko udruženje

∞ ∞ ∞ Sekcija Ljubljana ∞ ∞ ∞

Na narodni praznik, 1. decembra 1924.
ob 8. uri zvečer v veliki dvorani hotela „Union“

KONCERT

na korist novinarskega pokojninskega sklada.

Pri koncertu sodelujejo:

člana ljubljanske opere ga. **Vilma Thierry-Kavčnikova**
in g. **Julij Betetto**, Orkestralno društvo „Glasbene
Maticе“, Glasbeno društvo „Ljubljana“ ter pevski društvi
„Ljubljanski Zvon“ in „Slavec“.

SPORED:

1. a) Grieg: <i>Pastir.</i>	} Godalni orkester in harfa.
Izvaja Orkestralno društvo
„Glasbene Maticе“.
Dirigent g. L. M. Škerjanc.
b) Debussy: <i>Danse sacrée
et danse profane.</i>	
2. a) E. Adamič: <i>Večerna I.</i>	} Mešana zbora.
Poje pevsko društvo „Slavec“.
Pevovodja g. J. Brnobič.
b) J. Brnobič: <i>Na poljani.</i>	
3. a) A. Lajovic: <i>Razdvojenost.</i>	} Solospěva s spremljevanjem klavirja
Poje operna pevka ga. Vilma
Thierry-Kavčnikova, na klavirju
spremlja g. prof. J. Ravnik.
b) M. Milojevič: <i>Japan.</i>	

— KRATEK ODMOR —

4. a) Čajkovskij: <i>Angel vopi-
jaše. Svjetisja.</i>	} Mešani zbori.
Poje glasbeno društvo „Ljubljana“.
Pevovodja g. dr. F. Kimovec.
b) Josip Klemenčič: <i>Oj, po-
glejte, ptičke!</i>	
5. a) A. Lajovic: <i>Iskal sem svo-
jih mladih dni.</i>	} Solospěvi s spremljevanjem klavirja.
Poje operni pevec g. J. Betetto,
na klavirju spremlja
g. prof. J. Ravnik.
b) L. M. Škerjanc: <i>Počitek
pod goro.</i>	
c) J. Michl: <i>Človeka nikar!</i>	
6. a) St. Premrl: <i>Zakaj?</i>	} Mešani zbori.
Poje pevsko društvo „Ljubljanski
Zvon“.
Pevovodja g. Z. Prelovec.
b) E. Adamič: <i>Zapuščena.</i>	
c) St. Mokranjac: <i>X. rukovet.</i>	

Po koncertu družabni večer s plesom.

Igra godba Dravske divizije.

Josip Stritar:

Večerna I.

Solnce zašlo je za gore,
noči umika se dan,
mrak po nižavah prostore
v plašč že zagrinja teman.

Mesec polagoma vzhaja,
zvezda večerna miglja;
žejne cvetice napaja
hladna rosiča z neba.

Uglasbil E. Adamič.

Dragotin Ectte:

Na poljani.

Na poljani, na poljani javor bel stoji,
na poljano, na poljano solnce ne blešči!
Za lesovje, za pogorje
što je, šlo je v sveto morje
in nič več ga ni
in nič več ga ni,
nič več ga ni.

Ona šla je davno, šla in ne vrne se,
kakor zvezda iz neba, ko utrne se.
Na poljane solnce ne blešči,
šlo je, šlo je in nič več ga ni,
nič več ga ni.

Uglasbil J. Brnobič.

Paul Verlaine - Vl. Levstik:

Razdvojenost.

Moja duša žaluje neutešljiva,
bolesti njene je ženska kriva.
Karkoli storim, utehe ni,
čeprav srce več ne služi nji,
čeprav moje duše in moje želje
pot kam, o kam, o kam, od te ženske pelje.
Karkoli storim, utehe ni,
čeprav srce več ne služi nji.
Srce občutljivo zdrhteva vroče,
vprašuje dušo: «Mar je to mogoče?»

Al' mora biti razpotje cest
uporna tak in tak zgolj bolest?
In duša srcu tako odgovarja:
Mar sama vem, kaj to žalost stvarja,
da blizu se čutiš
in vendar, o kje, odtrgan trpiš,
ko gori srce,
odtrgan trpiš,
ko gori srce.

Uglasbil Anton Lajovic.

Ohotomo Nakamohi:

Japan.

O krasna zemljo Jamato
S bregova si tako slavna,
Al' gorostasnome Kagujami
Nikde nema ravna...
Pod vrhom tvojim planina mila
Rajski sanjam san,

Dok iz doline beo maglen
Se diže pram, gasne dan.
Pučinom, nagde galeb kriče
Večernjača dok nadamnom sje,
O znaj, Jamato, zemlja mila,
Da nikoli tebe ne voli kao ja. —

Uglasbil M. Milojevič.

Staro cerkveno besedilo:

Angel vopijaše.

Angel vopijaše blagodatnej:
«Čistaja Djevo, radujsja!»
I paki reku: radujsja!
Tvoj sin voskrese tridneven ot groba
i mertvija vozdvignuvij ljudije,
veselitesja, veselitesja!

Svjetisja, svjetisja
novi Ierusalime,
slava bo Gospodnja na tebe vozsija.
Likuj mnje i veselisja Sione!
Ti že čistaja krasujsja Bogorodice,
o vostaniji roždestva tvojejo.

Uglasbil P. Čajkovskij.

Oj, pogledjte, ptičke!

Oj, pogledjte, ptičke, na domače njive,
oj, povejte, ptičke, kaj godi se tam?
Sírna polja, zlata polja so gosto pokrita v klas,
in čez polja, zlata polja plove sladke pesmi glas.
Mlade pojejo ženjice, kakor češnje so v obraz,
vriskajo veseli fantje, ko ropoče voz skoz vas.
To zapele, to zapele so mi ptičke vest,
oj radostno, oj radostno tako,
toda srce, moje srce je postalo žalostno.

Uglasbil Jos. Klemenčič.

Oton Zupančič:

Iskal sem svojih mladih dni.

Iskal sem svojih mladih dni
po tihih gajih,
iskal sem svojih zlatih dni
po skritih rajih,
kjer solnce z mrakom govori
v duhtečih majih.

Izpraševal sem vse ljudi,
kdo ima jih,
nihče ne ve, nihče ne ve
in ne pozna jih,
le ona ve, a ne pove,
nazaj ne dá jih..

Uglasbil Anton Lajovic.

Lj-Taj-Pe - Ferdo Kozak:

Počitek pod goro.

Davno, davno ptički že so odleteli,
v dalji vsi oblaki tiho so skopneli.

Jaz le in ta gora še ostala sva,
kakor da se ne nagledava...

Uglasbil L. M. Škerjanc.

Simon Gregorčič:

Človeka nikar!

V delavnico sem tvojo zrl,
ki bitij si rodil brez broja!
Skrivnostno snuje roka tvoja:
Nikjer je stalne ni stvari,
a prah noben se ne zgubi.
V delavnico sem tvojo zrl
in videl vedno sem vrtenje,
prelivajoče se življenje,
prerojevanje, prenavljanje,
iz bitja v bitje presnovljanje,
a smrti nisem vzrl nikjer!
Brezumni svet plakaje toži,
ko pade cvet duhteči roži,
ko izmed dragih mu kater
duha okove v grob položi,
češ: rodni brat mu je umrl!
In — smrti ni!
V delavnico sem božjo zrl,
tam prestvarjanje sem stvari,
a smrti nisem vzrl!...
Začetnik moj, ki si me vstvaril,
duha si iskro mi razzaril,
v oklep prseni jo zaprl, —
zakaj? Veš ti! —
Ko ilnato boš ječo strl,

ne bom umrl!
No, duhu poženo peroti,
ki jih iz dola solz in zmot
razvihe na skrivnostno pot, —
kam? Tebi hitel bo naproti,
da enkrat tvoj obraz bi zrl,
da zrl bi solčnojasno lice,
obraz ljubezni in resnice!...
To prst pa prsti izroč
in svet ob noč pozabi kraj,
krijoč ostanke te.
In ni mi žal! Svet zabi naj!
Ti ga ne zabiš!
Za novo stvar moj prah porabiš, —
za kako? Jaz ne vem,
ti sam si gospodar!
A eno te prositi smem:
iz praha vzgoji ti cvetico,
podari logu pevko-ptico,
katerokoli vstvari stvar;
kdor bi pa ko jaz na sveti
imel čutiti in trpeti,
med dvomi, zmotami viseti —
človeka — vstvariti nikar!

Uglasbil J. Michl.

Zakaj?

Misel moja plove daleč na jug,
na solnčne jadranske bregove,
tam postoji in se začudi,
ostrmi in vzdrhti.

In kot v težkih sanjah tresoč se otrok,
zaplaka misel ob teh bregovih,
v teh težkih dnovih,
zakaj pač, zakaj?

Bili so nekdanj naš raj!

Uglasbil St. Premrl.

Fr. Levstik (Iz kraljevdvorskega rokopisa):

Zapuščena.

Ah, vi lesi, temni vi lesi,
miletinski lesi!

Ah, čemu vi zelenite v zimi kakor v letu?

Rada jaz bi ne jokala, ne žalila srca.

A! povejte, ljudje božji, kdo bi se ne jokal?

Kje moj očka, očka mili?

Zagreben je v jami.

Kje je mati, dobra mati?

Travca po njej raste.

Nimam brata, nimam sestre,

ljubega so vzeli.

Ah, vi lesi, temni vi lesi,

miletinski lesi!

Uglasbil E. Adamič.

Srbske narodne pesmi iz Ohrida:

X. rukovet.

Biljana platno beleže
na Ohridski te izvori.

Mi pominaha vinari,
vinari Belogradjani.

«Vinari, more, Belogradjani,

krotko terajte karvanot,

da ne mi platno,

da ne mi go zgazite,

ot mi je platno darovsko.»

Biljano, momo ubava!

Ako ti platno zgazime,

so vino će go platime.

«Vinari, more, Belogradjani,

ne vi go sakam vinono.

Tok vi go sakam ludono,

što napred tera karvanot.»

Što nosi fesot nad oko,

Biljanu gleda pod oko.

Do tri mi puške puknale,

do tri junaci, tugo padnale.

Do tri junaci lele tugo padnale,

do tri mi majke lele trgo plakale.

Dinka dvori mete, drobni solzi roni,

Dinka popova, Ikonomova.

Drobni solzi roni, tanke prsti krši,

Dinka popova, Ikonomova.

Pušči me, majko le mila,

do na dvor, da vidim.

Mi vrvi, majko le mila,

no ludo i mlado,

za nego, majko le mila,

ja sakam.

Niknato cveče šareno,

vo momi, vo momi noto pendžerče.

Denje go, denje go, moma vardeše.

Noče go, noče go bečar kradeše.

Degidi, degidi, bečar budala!

Ne znaješ, Fanče da ljubiš,

sam znaješ, sam znaješ, cveče da kradeš!

Uglasbil St. St. Mokranjac.